

forskellige Egne af Landet, hvor de stedlige Forhold ere saa forskellige. Den højtærede Minister har utvivlsomt Ret i, at Forbindelsesforholdet er noget, der i høj Grad maa tages Hensyn til. Men at det kongelige Sundhedskollegium skulde være bedre i Stand til at have en Mening om det, begriber jeg ikke. Det kongelige Sundhedskollegium er jo en Institution, vi ikke have haft saa lidt med at gøre, og vi have stadig at gøre med det i Finansudvalget. Men jeg vil her sige: Gudskelov, at vi have haft Justitsministre, der have været bedre end Sundhedskollegiet, thi dersom dette skulde have afgjort Sagerne, var det, efter alt, hvad vi kende til Kollegiet tidligere, ikke gaaet saa rask med Oprettelsen af Apoteker, som det er gaaet. Jeg tror, der kunde opnaas meget, naar vi fik en saadan samlet Overvejelse, hvor den hele Situation kunde overes, thi denne Oprettelse i Flæng tror jeg ikke er praktisk. Men, som sagt, naar Ministeren nu tager mod Henvisningen af disse tre Andragender, og naar Ministeren har faaet en Følelse af, at vi paaskønne Ministeriets hidtidige Virksomhed i denne Retning, komme vi vel mere og mere frem ad den Vej og hen mod det Maal, vi ville naa.

Hvad det andet Andragende angaar fra Frelsens Hær, vil jeg først takke den højtærede Minister for de velvillige Udtalelser, han kom med. Det skinnede jo igennem hele hans Udtalelse, at han personlig er velvilligt stemt. Kun udtalte han, at han frygtede for, at det vil skade Frelsens Hærs Virksomhed, naar den fik et saadant Statstilskud. Det forekommer mig dog, at de, der bedst kunne bedømme det maa være dem, der virke i Sagen, altsaa selve Frelsens Hær. Chefen er ganske vist Udlænding og kender vel grumme lidt til vore Forhold, men de Mænd og Kvinder, der ere i det sociale Arbejde, ere gode, danske Mænd og Kvinder, der ere fødte i samme Fædreland som vi andre, og de maa jo vide, at hvis Staten støtter en Institution, maa Staten ogsaa have Lov til at se lidt efter, hvorledes Pengene blive anvendte. Det, der egentlig gør den ærede Minister Opgaven vanskeligere end nødvendigt, synes mig, er, at han tog hele Frelsens Hærs Virksomhed med

og mente, at vi ved at støtte denne Sag kunde komme ind paa en Glidebane, hvorved vi kom til at støtte deres hele sociale Virksomhed. Men det raade vi dog virkelig selv for. Jeg sagde i min første Tale, hvad jeg fastholder, at af hele Frelsens Hærs sociale Virksomhed er der intet, vi maa paaskønne mere og dog finde mere uappetitligt end Arbejdet med at gøre Mennesker ud af disse stakkels faldne Kvinder. Nu foreligger der en Statistik for, at det virkelig er lykkedes at faa en hel Del af disse Kvinder rejst op igen. Lad mig her indskyde den Bemærkning, at det velsignelsesrigeste ved Hærens Virksomhed i social Retning, og som Socialdemokraterne have skældt dem Huden godt fuld for, er dette, at naar de faa fat i disse dybt sunkne Mennesker, enten det er Mænd eller Kvinder, hjælpe de dem ikke alene med Spise og Drikke og med nogle Klæder, men de forlange, at de skulle bestille noget og selv hjælpe til at rejse sig op. Dette maa først og fremmest paaskønnes, fordi det hjælper til at opdrage de paagældende Individuer, saa at de faa en Følelse af, at de selv ere noget. Og hvad er vel nyttigere og nødvendiggere, naar man vil rejse Folk op, end at have deres Selvfølelse. Vi se da ogsaa i Andragendet, at disse Kvinder ved deres Arbejde have indvundet 16,484 Kr. Hvis vi nu støtte Frelsens Hær paa dette Punkt af dens Virksomhed, maa det siges rent ud, at derved har hverken Folketinget eller Ministeren, hvis han gaar med dertil, paa nogen Maade forpligtet sig til at hjælpe nogen anden Gren af dens Virksomhed. Lad dem komme med Andragender, saa skulle Forholdene blive undersøgte, naar den Tid kommer, men ved at støtte dette specielle Andragende forbinde vi os ikke til at støtte Frelsens Hærs hele sociale Virksomhed. Jeg haaber deraf, at den ærede Minister maa overvinde sine Betæneligheder i denne Sag. I alt Fald faar han gennem mig som Ordfører for Finansudvalget i denne Sag fuld Tilslutning til den Betragtning, at vi ikke herved binde os til noget. Vi bære os ad, som vi gøre over for en Post paa § 26 paa Finansloven under Kultusministeriet, hvor vi give Tilskud til Magdalenehjemmet. Der have vi ogsaa i Fortiden